

Sygn. akt II AKa 210/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie: SA Marzanna A. Piekarska-Drażek

SO (del.) Anna Kalbarczyk (spr.)

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2020 roku

sprawy

- 1. B. B. (1), urodzonego w dniu (...) w W., syna J. i J. z d. S. , oskarżonego o czyn z art. 258§ 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 299 § 1 k.k. i inne*
- 2. K. I., urodzonego w dniu (...) w W., syna M. i A. z domu P., oskarżonego o czyn z art. 258§ 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 299 § 1 k.k. i inne*
- 3. S. W. (1), urodzonej w dniu (...) w W., córki K. i A. z domu K., oskarżonej o czyn z art. 291 § 1 k.k.*
- 4. A. C. (1), urodzonej w dniu (...), w W., córki W. i Z. z domu B., oskarżonej o czyn z art. 291 § 1 k.k.*

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 czerwca 2017 roku, sygn. akt XII K 127/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie oskarżonego B. B. (1) w punkcie VI i VII co do czynów opisanych w punktach 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16 i eliminuje sformułowanie, że oskarżony dopuścił się ich przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz każdorazowo z podstawy skazania art. 64 § 1 k.k.;

2. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- a) adw. M. W. kwotę 885,60 zł w tym 23% VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej S. W. (1) w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym;*
- b) adw. N. S. kwotę 1180,20 zł w tym 23% VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. C. (1) w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym;*

4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego B. B. (1) kwotę 600 zł, od oskarżonego K. I. kwotę 600 zł tytułem opłaty, oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwotach nań przypadających;

5. zwalnia oskarżoną A. C. (1) i oskarżoną S. W. (1) od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 210/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2017 roku, w sprawie XII K 127/15 wydany wobec B. B. (1), K. I., A. C. (1), S. W. (1).

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		B. B. (1) K. I.	Prawomocne skazanie K. M. (1)	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 września 2019 roku,

				sygn. akt XVIII K 168/19 k. 12485-12505
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.	B. B. (1) K. I.	Skazanie K. M. (1) między innymi za czyny popełnione we współsprawstwie z oskarżonymi B. B. (1) i K. I..	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 września 2019 roku, sygn. akt XVIII K 168/19 k. 12485-12505	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
1.	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 września 2019 roku, sygn. akt XVIII K 168/19 k. 12485-12505	Prawomocny wyrok sądu niekwestionowany przez strony postępowania.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>	
--	--

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Uwagi ogólne</p> <p>1. Przed odniesieniem się do wszystkich stawianych zarzutów, w celu uniknięcia zbędnych powtórzeń koniecznym jest w pierwszym rzędzie poczynienie kilku uwag natury ogólnej związanej ze stawianymi zarzutami przez obrońców.</p> <p>2. Wbrew stanowisku autorów apelacji, Sąd pierwszej instancji rozstrzygał w oparciu o kompletny materiał dowodowy, który z poszanowaniem reguł procesu karnego ujawnił w toku rozprawy głównej, a zgromadzone dowody ocenił z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie w ten sposób dokonanej oceny ustalił prawidłowo stan faktyczny. W uzasadnieniu wyroku, sąd odniósł się do całokształtu materiału dowodowego sprawy wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne, a którym atrybutu takiego odmówił. Argumentacja sądu, jako rzeczowa i logiczna, zasługuje na aprobatę, tym bardziej, że skarżący nie</p>	

sformułowali takich zarzutów, które mogłyby ją skutecznie zakwestionować.

3. W przypadku postawieniu wyrokowi zarzutów opartych o art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. powinnością skarżących winno być wykazanie, że zarzucana obraza przepisów postępowania lub błędne ustalenia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Samo uchybienie przepisom postępowania, jeżeli nie miało wpływu na treść wyroku nie skutkuje uznaniem orzeczenia jako wadliwego.

4. Poza powyższym przy stawianiu zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k. nie można ograniczać jedynie do zaprezentowania własnego, arbitralnego stanowiska i w przypadku obrońców oskarżonych ukierunkowanego jedynie na dowody korzystne dla oskarżonych. Co więcej nie przyniesie oczekiwanego rezultatu ograniczenie się do prostego zanegowania oceny dowodów i stwierdzenie, że za wiarygodne winny być uznane wybrane przez obrońcę dowody. Taki sposób kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia w kontekście przeprowadzonej oceny nie może być uznany za skuteczny.

5. Wskazanie naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. (obrońcy oskarżonych B. B. (1) pkt 3, S. W. (1) pkt 1 i 2) wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu Sąd opierał się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego. Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k.1 Treść sformułowanych w apelacji zarzutów i ich uzasadnień

wskazuje natomiast, że wiążąc art. 410 k.p.k. z art. 7 k.p.k. apelujący w istocie zarzucali nieprawidłową, ich zdaniem, ocenę materiału dowodowego. Wiązanie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób zgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów.

6. Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 92 k.p.k. (apelacja obrońców osk. B. pkt 4, 6). W przypadku orzekania przez Sąd na posiedzeniu podstawą orzeczenia winien być całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Natomiast w sytuacji, gdy Sąd orzeka na rozprawie – a tak to miało miejsce w niniejszej sprawie – podstawą rozstrzygnięcia winien być całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie jest prawidłowym łączenie zarzutów naruszenia art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., gdy Sąd wyrokował na rozprawie. Art. 410 k.p.k. jest bowiem przepisem szczególnym do art. 92 k.p.k.

7. Kolejną kwestią wymagającą omówienia jest podnoszenie zarzutu opartego na obrazie art. 5 § 2 k.p.k. (obrońcy oskarżonych B. B. (1) pkt 3, A. C. (1) pkt 3, K. I. pkt II.c) Od dawna jednolicie prezentowany jest pogląd, że przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Dopiero w sytuacji, gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7

k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się – w oparciu o nią – usunąć wątpliwości². Równocześnie przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć Sąd orzekający, a nie strona.

8. Również nie jest zasadny zarzut obrońcy oskarżonego K. I. odnoszący się do naruszenia przez sąd art. 5 § 1 k.p.k. (pkt II.b). Przepis tego artykułu reguluje konstytucyjną zasadę domniemania niewinności i obliguje do uznawania za niewinnego każdego oskarżonego do czasu stwierdzenia winy prawomocnym wyrokiem karnym. Nie narusza tej zasady ocena postawy procesowej oskarżonego dokonana przez sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku skazującego. W żadnym wypadku nie można stwierdzić, że Sąd przyjął, że „bierna postawa oskarżonego świadczy o jego winie”. Jest to dowolna interpretacja obrońcy oskarżonego, a Sąd w uzasadnieniu wykazał, które dowody wedle niego świadczyły o winie oskarżonego. Wskazano, że „K. I. w toku całego postępowania, nie złożył żadnych wyjaśnień, nie odpowiadał też na żadne pytania. Jakkolwiek to oczywiście prawo oskarżonego, nie mniej jednak doświadczenie życiowe i zawodowe wskazuje, że osoba niewinna nie przyjmuje takiej postawy procesowej, lecz stara się zaprzeczyć swojemu udziałowi w zarzucanych czynach, tym bardziej o poważnym ciężarze gatunkowym i stara się wyjaśnić sytuację. To oczywiście nie jest zarzut wobec oskarżonego, i w żaden sposób nie wpływa na ustalenia faktyczne czy wymiar kary, nie mniej jednak wymaga podkreślenia.”

(str. 71 uzasadnienia). To, które dowody świadczyły o prawidłowości przypisania oskarżonemu finalnie przestępstw Sąd wykazał w sposób bezsprzeczny, zgodny z oceną dowodów dokonywaną w oparciu o art. 7 k.p.k.

9. Również i przepisy mówiące o celach procesu stanowiące jego generalne zasady, takie jak art. 4 k.p.k. (obrońcy oskarżonego B. B. (1) pkt 3), nie mogą stanowić, skutecznej podstawy odwołania, w sytuacji gdy treść art. 438 pkt 2 k.p.k. wymaga wykazania wpływu obrazy przepisów postępowania na treść orzeczenia. Powołanie się na art. 4 k.p.k. nie może służyć krytyce dokonanej oceny dowodów, czy też czynności podejmowanych w tej sprawie. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do naruszenia tego przepisu czyni zarzut bezzasadnym.

10. Wszystkie podniesione zarzuty odnoszące się do obrazy art. 424 k.p.k. (obrońcy oskarżonych B. B. (1) pkt 11, S. W. (1) pkt II) w powiązaniu z innymi przepisami procedury karnej są niezasadne. Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie pisemne wyroku w rozpoznawanej sprawie jest prawidłowe. Obejmuje odniesienie się do sprawy złożonej i wieloaspektowej, obejmuje wszystkich oskarżonych (nie tylko tych, którzy wyrok zaskarżyli). W postępowaniu odwoławczym przedmiotem kontroli jest wyrok będący rezultatem analizy przeprowadzonych dowodów, w tym przekonania Sądu, co do ich wiarygodności przy budowaniu podstawy dowodowej, a nie sposób przedstawienia tych czynności w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Jest to czynność ważna z

	<p>punktu widzenia procesowego, w szczególności dla stron postępowania, ale jest to czynność o charakterze sprawozdawczym, a nie rozstrzygającym. Wbrew twierdzeniom obrońców Sąd wyjaśnił podstawę prawną wyroku i wszystkich przypisanych czynów, wyjaśnił również które dowody świadczą o ich popełnieniu, jaka jest ich wartość, w jakiej części uznane zostały za wiarygodne, a w której waloru takiego nie otrzymały, w tym czynów z art. 299 § 1 i 5 k.k. Uzasadnienie podniesionego zarzutu obraży art. 424 k.p.k. świadczy raczej o odmiennym zdaniu skarżących co do wartości materiału dowodowego, aniżeli braków uzasadnienia.</p>	
Lp.	Zarzut	
	<p>pkt. 3 apelacji obrońców oskarżonego B. B. (1)</p> <p>pkt IIa uzasadnienia apelacji obrońcy oskarżonego K. I.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. Celem uniknięcia zbędnych powtórzeń zasadne jest globalne odniesienie się do zarzutów apelacji obrońców oskarżonego B. B. (1) i K. I. w zakresie oceny wiarygodności dowodów z zeznań świadków i wyjaśnień K. J. (1), P. K. (1), K. B. (1), S. Z. (1).</p> <p>2. Dokonana przez sąd ocena wyjaśnień i zeznań wyżej wymienionych osób w żadnym wypadku nie narusza kryteriów oceny zawartych w art. 7 k.p.k. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniach</p>		

środków odwoławczych nie zasługuje na uwzględnienie albowiem po pierwsze jest wysoce ogólnikowa, po wtóre bazuje na przedstawieniu dowodów w sposób wybiórczy i instrumentalny. Analiza całokształtu zebranych w sprawie dowodów wskazuje, że zmiana stanowiska świadków stanowiła próbę wycofania się z obciążania oskarżonych i wytłumaczenia przed nimi, dlaczego przekazali organom ścigania istotne dla sprawy informacje.

3. obrońca oskarżonego K. I. w zakresie wyjaśnień i zeznań świadka K. J. (2) kwestionując dokonaną ocenę nie wskazuje, w jakim zakresie wyjaśnienia te „znacząco różnią się treścią”, poprzestając na takim stwierdzeniu. Natomiast złożenie przez tego świadka zeznań odmiennej treści nie umknęło uwadze sądu. Prawidłowo uznano za wiarygodne wyjaśnienia złożone w sierpniu, wrześniu i grudniu 2014 r., na etapie postępowania przygotowawczego. Faktem jest, że świadek ten nie przekazał początkowo całej swojej wiedzy, nie obciążał niektórych osób. Nie może być to jednak z góry uznane za celowe przekazywanie nieprawdziwych informacji, kłamstwa, czy też bezpodstawnego pomawiania. Z czasem podał on wiele nowych szczegółów w zakresie struktury grupy, okoliczności czynów z jego udziałem, roli występujących w nich osób i czynności przez nich podejmowanych. Początkowo najwięcej wyjaśniał na temat osób jemu podporządkowanych, tj. o M. Ś., K. W. czy I. K., a nie ujawniał informacji na temat osób albo mu równorzędnych albo wyżej usytuowanych, tj. P. K. (1), K. I., B. B. (1). Sąd prawidłowo ocenił postawę

tego świadka w toku postępowania sądowego i jej ewaluację ze szczerą do wycofanej, niepamiętającej. Świadek był słuchany trzykrotnie. Na ostatniej rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku jego postawa stała się całkowicie odmienna od tej z pierwszego przesłuchania w dniu 16 maja 2016 roku. Ocena tej zmiany dokonana przez sąd pierwszej instancji jest zgodna z art. 7 k.p.k. Sąd apelacyjny w całości się z nią zgadza, uznając, że nie ma konieczności powtarzania zawartej w uzasadnieniu argumentacji (str. 103–104).

4. obrońca oskarżonego K. I. negując ocenę sądu, stwierdza, że doświadczenie życiowe wskazuje na konieczność odmiennej oceny depozycji K. J. (2), gdyż osoby decydujące się iść na współpracę w policję zeznają „wszystko co im przyjdzie do głowy nie zastanawiając się nad konsekwencjami”. obrońca oskarżonego B. natomiast stwierdza, że świadkowie K. B. (1), K. J. (2) i P. K. (2) mieli pełny komfort i swobodę składania zeznań w obecności B. B. (1).

5. obrońcy nie zauważają natomiast, że decyzja o podjęciu współpracy z policją czy prokuraturą dla osób funkcjonujących w określonych środowiskach, których celem jest popełnianie przestępstw, nigdy nie jest łatwa. wiąże się bowiem z ostracyzmem tego środowiska, wykluczeniem z niego i pozostawianiem poza kręgiem osób, z którymi dotychczas funkcjonowało się w zasadzie na co dzień. Jest również decyzją o rezygnacji z profitów wynikających z popełniania przestępstw.

6. Czym innym jest złożenie wyjaśnień w sytuacji

przeprowadzania tej czynności jedynie w obecności funkcjonariusza Policji, czy prokuratora, a czym innym złożenie obciążających wyjaśnień w obecności osób z bliskiego kiedyś kręgu. Takie okoliczności nie pozostają bez wpływu na zeznania świadków, którzy występują przeciwko solidarności z tymi osobami. Czym innym jest bowiem podanie pewnych danych w zaciszu pokoju przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego, a czym innym powiedzenie tego niejako prosto w twarz osobie oskarżanej o popełnienie przestępstw ze świadomością znaczenia takich zeznań w procesie.

7. Wbrew sugestiom obrońcy K. I., na rozprawie głównej to nie powodu niechęci powtarzania zeznań niezgodnych z prawdą, ale z dyskomfortu styczności z osobami obciążanymi świadkowie zaprezentowali postawę wycofującą. To, że świadek twierdzi, że nie obawia się oskarżonych nie świadczy, że wywód sądu w tym zakresie jest błędny.

8. Zupełnie sprzeczne z doświadczeniem życiowym jest twierdzenie, że w momencie gdy świadek uzyskał wyrok skazujący wydany w trybie art. 387 k.p.k., to nie musiał już współpracować z organami, tym samym ustała okoliczność niejako zmuszająca go do współpracy. Przyjmując punkt widzenia obrońcy należałoby uznać, że skoro K. J. (2) mówił nieprawdę to nieprawdą byłby również jego udział w przypisanych czynach. Żaden zatem wyrok skazujący nie byłby dla niego ulgą, a niesprawiedliwym osądem.

9. obrońcy całkowicie pomijają w swoich wywodach to, że świadkowie K. B. (2), K. J. (2) oraz P. K. (1) wyjaśniając na temat oskarżonych obciążali przede wszystkim siebie, nie tylko inne osoby. Następnie były one jedynie próbą wytłumaczenia przez nich wcześniejszych obciążających wyjaśnień.

10. Ich zeznania odnoszące się do sugerowania wyjaśnień, w odpowiedzi na pytania dodatkowe są mało szczegółowe, wykrętne, częstokroć zasłaniane niepamięcią.

Przykładowo K. J. (2) na pytanie „Po jakim czasie od momentu, kiedy składał pierwsze wyjaśnienia w sprawie czytał pan materiał z wyjaśnień pana M. K.? Ile razy przed tym jak się pan zapoznał z tymi materiałami składał pan wyjaśnienia?” (k. 10516) zeznał „nie pamiętam.”

Na pytanie „Czy te wyjaśnienia M.–K., jak pan je czytał to one były obszerne treściowo?” odpowiedział „Chyba z 4 czy 5 stron, nie pamiętam dokładnie. To był jeden protokół. Nie jestem w stanie na to odpowiedzieć.”

Na pytanie „Czy te wyjaśnienia, które pan czytał M.–K. to były wyjaśnienia dotyczące tylko czynów, w które był pan zamieszany, czy chodziło ogólnie o działalność przestępczą aktywność.” odpowiedział „Nie pamiętam. Nie ukrywam, że to spory kawałek czasu.”

11. Analiza całości depozycji sądowych wskazuje na przyjęcie przez świadków postawy obronnej na etapie rozprawy głównej. Można nawet stwierdzić, że to obrońcy poprzez zadawanie

pytań naprowadzali świadków na określone odpowiedzi.

Pytanie obrońcy „Skąd w ogóle w protokole pojawia się słowo (...)? To są pana jakieś założenia, czy odpowiedzi na sugestie?”

Odpowiedź „Myślę, że to sugestie były osoby, która mnie przesłuchiwała. (...) i (...). To pojawiała się od początku jak policjanci pytali się kto to jest (...) coś się przewijało właśnie (...).

Pytanie „Czy sugestie zakładały, że policja wiedziała kim jest (...)

Odpowiedź „Nie wiem”.

Pytanie „Odnośnie tych osób w tym, tych mnogich okazań, które sąd odczytał w trakcie czynności czy były takie sugestie, że policjanci mówili o pseudonimach poszczególnych osób, które musiały być związane ze sprawą?”.

Odpowiedź „Nie pamiętam czy były jakieś pseudonimy, czy jakieś ksywki, czy coś było podawane, nie pamiętam czy coś było, czy jakaś sytuacja, czy coś”.

12. K. J. (2) na rozprawie w dniu 16 maja 2016 roku na pytanie obrońcy oskarżonego B. „Czy w toku postępowania karnego, przygotowawczego ktoś sugerował panu jakie ma pan składać wyjaśnienia, by uzyskać lepszą karę, czy były takie sytuacje?” odpowiedział „Raczej nie.” Na dalsze pytanie sądu „Dlaczego mówi pan raczej nie a nie na pewno?” świadek odpowiedział „Raczej na pewno, że nie”. (k. 10513) Na pytanie obrońcy oskarżonego I. „Czy ktoś wpływał na treść tych zeznań w dniu 30 grudnia 2013 roku które sąd odczytał” padła odpowiedź „Nie” (k. 10515).

13. obrońca oskarżonego B. B. (1) nie wykazał z jakiego to powodu świadek J., czy też M.–K. mieliby w jakikolwiek sposób bezpodstawnie obciążać tego oskarżonego, celem poprawy swojej sytuacji procesowej. Przecież gdyby świadkowie w toku postępowania przygotowawczego posiadając wówczas status osoby podejrzanej chcieli poprawić swoją sytuację mogliby nic nie powiedzieć, tym samym nie obciążyć siebie.

14. Faktem jest że M. B. członek grupy przestępczej podał, że prokurator go szantażował w trakcie przesłuchań w W. na M. i w B.. Przy czym podał także „Ale nie oszukujmy się, nie jestem pierwszy raz zatrzymany i nie jest łatwo mnie zastraszyć” (k. 10985) „Nie było sugestii, aby składał obciążające zeznania na temat osób, których nie znam, bo ja zaprzeczałem. Padały takie kwestie ogólne: jak to go nie znasz, jak nie wiesz co robił. Padały takie kwestie. Była taka kwestia na M., że policjant mi powiedział „jak wskażesz nam daną osobę i zeznasz – w sensie obciążę tę osobę – to nie zamkniemy Cię na sankcję” ja się zacząłem z nich śmiać, bo powiedziałem że i tak mam wyroki do odsiedzenia i wtedy już nie podejmowali tego typu prób, nie obiecywali mi jakiś głupot że tak powiem” (k. 10988).

15. Wbrew twierdzeniom obrońców Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom B. B. (1) dokonując ich wielopłaszczyznowej oceny, którą przedstawił na stronach 56–65. Wyjaśnienia te zostały skonfrontowane z wyjaśnieniami K. J. (2), P. K. (1), A. H., K. B. (1), a także analizą kryminalną wykonaną w oparciu o uzyskane bilingi telefoniczne ustalonych numerów abonenckich

i połączeń pomiędzy kartami sim a aparatami telefonicznymi zabezpieczonymi podczas licznych przeszukań, m.in. w mieszkaniach oskarżonego B. B. (1) i P. K. (1), zapisy rozmów telefonicznych. Ponieważ obrońcy za wyjątkiem stwierdzenia w zarzucie 3 stwierdzili jedynie, że błędne było uznanie wyjaśnień oskarżonego za przyjętą linię obrony nie uzasadniając swojej tezy, nie sposób bardziej szczegółowo odnieść się do powyższego zarzutu.

	Apelacja obrońcy oskarżonego B. B. (1) zarzuty pozostałe	
Lp.	Zarzut	
I.	Pkt 1 – obraza prawa materialnego art. 64 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
1. Faktem jest, że doszło do błędnego przypisania oskarżonemu B. B. (1) działania w warunkach recydywy zwykłej. W uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji zauważył swój błąd i podniósł, że wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. sygn. IV K 725/12 nie może być podstawą recydywy, ponieważ uprawomocnił się dopiero w dniu 7 marca 2014 roku. Natomiast czyny przypisane oskarżonemu zostały popełnione w dniu 2 września 2013 roku, 16–18 września 2013 roku, 21–26 września 2013 roku, 13 listopada 2013 roku, 18 listopada 2013 roku, 20–21		

listopada 2013 roku, 02 grudnia 2013 roku, 5 grudnia 2013 roku.

2. W związku z powyższym wyrok w tym zakresie został zmieniony przez Sąd Apelacyjny. Zmiana ta nie wpłynęła na wymiar kary orzeczonej oskarżonemu, gdyż okoliczność ta nie była brana pod uwagę przy wymiarze kary, jako okoliczność obciążająca.

3. Kara ukształtowana wyrokiem sądu pierwszej instancji jest prawidłowa i spełnia zadość wszystkim dyrektywom określonym w art. 53 k.k.

Lp.	Zarzut	
	Pkt 2 – zarzut obrazy art. 321 § 5 k.p.k., art. 344 a § 1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
1. Na wstępie podać należy, że w momencie kierowania aktu oskarżenia do sądu sprawa niniejsza nie dotyczyła jedynie oskarżonego. Pierwotnie aktem oskarżenia objęto 24 osoby zarzucając im wiele różnych czynów. 2. Wobec złożenia wniosku przez oskarżonego o zaznajomienie się z aktami sprawy prokurator prowadząca postępowania udostępniła B. B. (1) akta sprawy w całości. Podejrzany miał możliwość zaznajomienia się z materiałem dowodowym i przeglądał akta w dniach 15, 16, 17, 18, 19, 22, 23 czerwca 2015 roku. Z uwagi na wielowątkowość sprawy prokurator dodatkowo		

wskazała podejrzanemu materiał dowodowy dotyczący jego osoby tj. wszystkie protokoły przesłuchania podejrzanych, protokoły z czynności, gdy zabezpieczono aparaty telefoniczne, analizy kryminalne, opisała w jaki sposób czyniono ustalenia co do aparatów telefonicznych, wskazała, w jaki sposób pozyskiwano bilingi i ustalono powiązania pomiędzy oskarżonymi. Co więcej, prokurator przedłożyła B. B. (1) wydruk z zestawieniem materiału dowodowego, na którym znajdowały się karty z poszczególnymi dowodami. W dniu 15 czerwca 2015 roku podejrzany zapoznał się z dodatkowo z załącznikami nr 7, 8, 8.1, 8.2 które stanowiły analizę kryminalną, w oparciu o którą poczyniono ustalenia faktyczne (k. 9124, k. 9145, k. 9157).

3. W dniu 23 czerwca 2015 roku podejrzanego zaznajomiono z materiałami śledztwa (k. 9164). Czynność ta została dokonana na jego wniosek złożony podczas ostatniego przesłuchania. Pomimo tego, że podejrzany zapoznawał się wcześniej z aktami w dniu 23 czerwca 2015 roku podejrzanemu ponownie zreferowano materiał dowodowy. Podejrzany został pouczony o tym, że w terminie 3 dni od daty zaznajomienia może złożyć wniosek o uzupełnienie śledztwa. Po tym pouczeniu podejrzany oświadczył, że w dniu zaznajamiania nie składa wniosków dowodowych. Podejrzany odmówił złożenia podpisu pod protokołem w obecności funkcjonariuszy KWP Wydziału Konwojowego. Z materiałami śledztwa zapoznawali się również obrońcy podejrzanego (k. 9152, k. 9041).

4. Mając powyższe na względzie nie sposób uznać, by doszło do naruszenia art. 321 § 5 k.p.k. stanowiącego, że w terminie 3 dni od daty zaznajomienia podejrzanego z materiałami postępowania strony mogą składać wnioski o uzupełnienie śledztwa, czy też art. 6 k.p.k.

5. Również całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 344a § 1 k.p.k., gdyż sąd przekazuje sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa lub dochodzenia, jeżeli akta sprawy wskazują na istotne braki tego postępowania, zwłaszcza na potrzebę poszukiwania dowodów, zaś dokonanie niezbędnych czynności przez sąd powodowałoby znaczne trudności.

6. Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2016 roku obrońca oskarżonego złożył wniosek o zwrot sprawy prokuratorowi, uzasadniając, że oskarżony nie miał możliwości zapoznania się z całością akt śledztwa. Oskarżony w oświadczeniu podał, że miał możliwości zapoznawania się z aktami sprawy przez 7 dni, ale nie zdążył zapoznać się ze wszystkimi tomami. Podał dodatkowo, że od czasu zapoznawania się z aktami zmienił trzy jednostki ZK i zgubił materiały dotyczące sprawy. Wniósł o przesłanie ponowne akt w całości od tomu I. Sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego o zwrot sprawy prokuratorowi, zwracając między innymi uwagę, że czas od wpłynięcia aktu oskarżenia (30 czerwca 2015 roku) do czasu rozprawy (20 kwietnia 2016 roku) był wystarczający na zapoznanie się z aktami sprawy, a oskarżony przez wiele miesięcy wniosku takiego nie złożył.

7. Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2016 roku otwarto jedynie przewód sądowy, nie prowadzono żadnych czynności dowodowych. Sąd odraczając rozprawę polecił przesłanie akt sprawy oskarżonemu do ZK celem zapoznania się z nimi. B. B. (1) umożliwiono zapoznanie się z aktami sprawy w dniach 24 kwietnia 2016 roku, 25 kwietnia 2016 roku.

8. Na kolejnej rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 roku nie uwzględniono wniosku o odroczenie rozprawy, a sąd pierwszej instancji uznał, że oskarżony miał bardzo dużo czasu na zapoznanie się z aktami sprawy. Prawidłowo uznano, że wniosek o odroczenie zmierza tylko i wyłącznie do przedłużenia postępowania.

9. Mając powyższe na uwadze nie doszło do naruszenia wskazanych w punkcie drugim przepisów k.p.k. Oskarżonemu i jego obrońcom umożliwiono zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego dostęp do akt. Oskarżony miał wystarczającą ilość czasu na zapoznanie się z aktami, nie tylko w części odnoszonej się do jego osoby, ale także w całości i nieskrępowaną niczym możliwości na przygotowanie swej obrony. Oskarżony B. B. (1) prawo do obrony traktował instrumentalnie, a jego celem było przewlekanie procesu.

Lp.	Zarzut	
	pkt 4 – zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

1. Po pierwsze nie była zaplanowana rozprawa w dniu 6 listopada 2016 roku, natomiast na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 roku, na której świadek był słuchany po raz drugi na stronie 3 protokołu nie ma takiego oświadczenia świadka jak wskazano w zarzucie. Świadek był słuchany tego dnia drugi raz (pierwszy w dniu 8 listopada 2016 roku). P. K. (1) na początku zeznań podał, że „Ostatnio miałem taki incydent, że spadłem z łóżka i straciłem przytomność. Chciałem wezwać pogotowie, dzwoniłem dzwonkiem i oddziałowy otworzył kłapę, to było już po 20:00 w piątek, dlatego musieli wezwać dowódcę zmiany. Został wezwany i powiedział, żebym zszedł z górnego łóżka na dolne i w sobotę miałem badania, badane miałem ciśnienie, dostałem proszki na opuchliznę, opuchliznę miałem na rękę bo upadłem. Położyłem się na łóżko straciłem przytomność i spałem. Nie wiem dlaczego straciłem przytomność. (...) Jak spadłem z łóżka to spadłem na podłogę, nie pamiętam, aby uderzył się głowę. Nie pamiętam nic z tego wydarzenia. To jest łóżko piętrowe i spadłem z góry. (...) W ZK dostaję proszki, bo zgłaszam że mam bóle głowy itd. I dostaję P..” (k. 11279).

2. Tego samego dnia na rozprawie dołączono dokumentację lekarską z ZK dotyczącą świadka (k. 11269–11276). Wynikało z niej, że odkąd świadek jest pozbawiony wolności nie korzystał z pomocy psychologa, psychiatry, neurologa. Raz zgłaszał bóle głowy w dniu 2 listopada 2016 roku i otrzymał paracetamol. Nie było żadnych innych wpisów dotyczących

opisywanych przez świadka na rozprawie dolegliwości. Brak było wpisów dotyczących zgłaszanych dolegliwości związanych z wielokrotnymi bólami głowy. W trakcie pobytu w ZK był konsultowany przez lekarza medycyny, specjalistę radiologa. Z wpisów wynikało, że świadek nie leczy się na choroby przewlekłe, neguje operacje, uczulenia, ostatnio brał narkotyki przed 10 laty i nie pamięta jakie przyjmował.

3. Na podstawie wszystkich tych danych Sąd prawidłowo uznał, że brak jest podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii neurologa w celu oceny stanu zdrowia świadka. Prawidłowo na podstawie art. 192 § 2 k.p.k. zarządzono dalsze przesłuchanie świadka na kolejnej z wyznaczonych rozpraw z udziałem biegłego psychologa, z uwagi na zgłaszane przez niego dolegliwości bólowe, a także związane z niepamięcią co do zdarzeń.

4. Z opinii biegłej B. S. wynika, że P. K. (1) nie wykazywał cech zaburzeń zdolności poznawczych: postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń. Dokładnie i szczegółowo relacjonował bezpieczne dla siebie treści, inne naruszające czy zagrażające jego bezpieczeństwu zgłaszał jako braki w pamięci, kalkulował wartość swoich zeznań, trwale unikał odpowiedzi na pytania, które mogły być dla niego niekorzystne, dokonywał selekcji co chce i może powiedzieć. Biegła wskazała także, że świadek ma tendencję do przyjmowania postawy obronnej i można założyć, że jest negatywnie nastawiony na współpracę.

5. Mając powyższe na względzie nie jest zasadny zarzut naruszenia

przez Sąd art. 192 § 2 k.p.k. W sprawie nie zaistniała taka wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, która obligowałaby Sąd do przesłuchania go w obecności biegłego neurologa.

6. Nie doszło również do naruszenia art. 193 § 1 k.p.k., gdyż nie sposób uznać, że w sprawie zaistniały okoliczności, które wymagałyby zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Zgłaszane przez świadka okoliczności dotyczące jego stanu zdrowia, zresztą jedynie na rozprawach, prawidłowo skutkowały jego przesłuchaniem w obecności psychologa.

Lp.	Zarzut	
	pkt 5 – zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. Faktem jest, że na rozprawie w dniu 18 stycznia 2017 roku świadek K. B. (2), gdy został wezwany po raz pierwszy, odmówił składania zeznań.</p> <p>2. Po kolejnych, odczytanych jego wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego powołał się na problemy z pamięcią, podając szczegółowo dane odnosząc się do aktualnego stanu zdrowia. W związku z powyższym jego</p>		

przesłuchanie zostało przerwane (k. 11560–11564).

3. Na rozprawie w dniu 3 marca 2017 roku (k. 11746–11748) świadek złożył zeznania w obecności psychiatry oraz został poddany wywiadowi lekarskiemu.

4. K. B. (1) był badany psychiatrycznie już na etapie postępowania przygotowawczego i dwóch biegłych lekarzy psychiatrów nie stwierdziło u niego ani choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego. Podobne wnioski wywiodła biegła psychiatra w opinii sporządzonej po przesłuchaniu na rozprawie. Opinia ta jest jasna, pełna i niesprzeczna.

5. Mając na uwadze stan zdrowia świadka, w tym przebyte urazy nie było powodów, by powoływać kolejnego biegłego, w tym przypadku psychologa celem wydania opinii o stanie psychicznym świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń.

6. Opinia biegłego psychiatry w tym aspekcie była opinią kompetentną, a obrońcy jej nie zakwestionowali. Nie sposób natomiast odnieść się do ogólnikowego stwierdzenia obrońcy, że „to nie psychiatra posiada wiadomości specjalne w zakresie oceny możliwości poznawczych i odtwarzania spostrzeżeń, a biegły psycholog”. Skarżący nie wykazali braku profesjonalnego przygotowania do wykonywania zawodu przez biegłą M. Z., a także nie podważyli w jakiegokolwiek sposób opinii, w tym, że jest ona niepełna, niejasna, bądź merytorycznie nieuzasadniona.

Lp.	Zarzut	
	pkt 6 – naruszenia przez sąd art. 376 § 1 k.p.k. i art. 392 § 1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. Oskarżony S. Z. (1) nie wyraził woli uczestnictwa w postępowaniu karnym, a zgodnie z art. 374 § 1 k.p.k. jego udział w rozprawie nie był obowiązkowy.</p> <p>2. Na początkowym etapie rozpoznawania sprawy wezwania adresowane do oskarżonego, wobec ich dwukrotnego awizowania, były prawidłowo uznawane za doręczone w trybie art. 133 § 2 i 3 k.p.k.</p> <p>3. Sąd postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 roku (k. 10445) nie uznał obecności tego oskarżonego za obowiązkową. W związku z powyższym w trybie art. 389 § 1 k.p.k. jego wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego zostały odczytane (k. 10452, k. 10504–10505).</p> <p>4. Po raz pierwszy oskarżony stanął się na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 roku, doprowadzony z AŚ W. S.. Ponieważ oskarżony był od dnia 23 grudnia 2016 roku pozbawiony wolności, wobec treści art. 80 k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 lipca 2015 roku (art. 34 przepisów wprowadzających ustawę z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw) udział obrońcy był obligatoryjny.</p>		

W związku z powyższym sąd nie przeprowadzając żadnych czynności odroczył rozprawę wyznaczając oskarżonemu obrońcę z urzędu.

5. Na rozprawie w dniu 3 marca 2017 roku oskarżony stawił się osobiście, obecny był również jego obrońca. Oskarżony oświadczył, że opuścił areszt śledczy w dniu 21 lutego 2017 roku. Na tej rozprawie Przewodnicząca pouczyła oskarżonego (k. 11748) o prawie do złożenia wyjaśnień. S. Z. (1) oświadczył, że „Teraz nie będę składał wyjaśnień, wyjaśnienia złożę na koniec postępowania” (k. 11748).

6. Na kolejny termin rozprawy wyznaczonej na dzień 16 marca 2017 roku oskarżony S. Z. (1) nie stawił się. Stawił się na rozprawę w dniu 30 marca 2017 roku, kiedy powtórzono czynności z rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku w obecności obrońcy. W trakcie tej rozprawy oskarżony Z. opuścił salę rozpraw (k. 11822).

7. Na kolejne rozprawy 11 kwietnia 2017 roku 24 kwietnia 2017 roku 12 maja 2017 roku nie stawiał się.

8. W dniu 12 maja 2017 roku obrońca oświadczyła, że oskarżony chce złożyć wyjaśnienia w sprawie i chciał się stawić w sądzie. W przeddzień rozprawy zadzwonił i powiedział nie może się stawić. W trakcie zarządzonej przerwy obrońca ustaliła, że oskarżony się nie stawi z uwagi na chore dziecko.

9. Na kolejny termin 24 maja 2017 roku oskarżony nie stawiał się. Obrońcy nie udało się skontaktować skutecznie z oskarżonym, nie знаła powodów jego niestawiennictwa. W związku z powyższym sąd postanowił nie uwzględnić wniosku obrońcy o odroczenie

rozprawy, albowiem oskarżony prawidłowo powiadomiony o jej terminie nie stawiał się i nie usprawiedliwił nieobecności. Zdaniem sądu brak było podstaw do stwierdzenia również w świetle nieusprawiedliwionej nieobecności w dniu 12 maja 2017 roku, iż niestawiennictwo jest związana z jaką sytuacją losową.

10. Przypomnieć należy, że złożenie wyjaśnień przez osobę oskarżoną jest prawem, a nie obowiązkiem, a żaden przepis nie wymaga podjęcia osobistej obrony. Decyzja w tym zakresie jest autonomicznym prawem osoby oskarżonej. Nie jest obowiązkiem sądu przymuszanie kogokolwiek do złożenia wyjaśnień. Rozprawy w tej sprawie były wyznaczane wielokrotnie. Oskarżony S. Z. (1) miał możliwość złożenia wyjaśnień. Ponieważ nie stawiał się na termin rozpraw z przyczyn nieusprawiedliwionych, uznać należy, że świadomie zrezygnował z tego prawa. Oświadczenie obrońcy w tym zakresie nie zastępuje działań oskarżonego.

11. Procedowanie sądu w tym zakresie było prawidłowe i nie doszło do naruszenia wskazanych w punkcie 6 zarzutów.

Lp.	Zarzut	
	pkt. 7 – naruszenia przez sąd art. 171 § 1 i 7 k.p.k. w zakresie zeznań świadka I. W.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
<p>1. W dniu 5 października 2016 roku I. W. była przesłuchiwana przez Sąd. Zapisy protokołu nie wskazują, by świadek składała zeznania w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi.</p> <p>2. Jak wynika z protokołu rozprawy (k. 11074–11075) świadek oświadczyła, że wie w jakiej sprawie została wezwana i w części spontanicznej części zeznań wskazała, w jaki sposób doszło do czynu popełnionego na jej szkodę. Następnie odpowiadała na pytania prokuratora, strony wówczas nie miały pytań do świadka.</p> <p>3. Po odczytaniu jej zeznań z postępowania przygotowawczego świadek potwierdziła wcześniejsze depozycje. Na pytanie obrońcy oskarżonego B. B. (1) oświadczyła, że posiada przed sobą kartki i jest to kserokopia protokołu, który sąd jej przez chwilę odczytał. Obrońca po tym stwierdzeniu nie miał żadnych innych pytań.</p> <p>4. Przebieg rozprawy w dniu 5 października 2016 roku w żaden sposób nie wskazuje, że osobie przesłuchiwanej nie umożliwiono swobodnego wypowiedzenie się w granicach określonych celem danej czynności, czy też rozpoczęto jej przesłuchanie od zadawania pytań. Nie sposób mówić o naruszeniu art. 171 § 1 k.p.k., gdyż treść protokołu przeczy twierdzeniom obrońcy w sposób oczywisty.</p> <p>5. Nie doszło również od naruszenia swobody wypowiedzi poprzez dysponowanie przez świadka kserokopią protokołu jej</p>		

wcześniejszych zeznań złożonych w dniu 28 grudnia 2013 roku.

6. W wyjątkowo lakonicznym uzasadnieniu zarzutu obrońca stawia tezę, że świadek korzystała z posiadanej kserokopii protokołu w trakcie składania zeznań. Przy czym twierdzenie takie w żaden sposób nie wynika z protokołu rozprawy.

7. Czym innym jest posiadanie, a czym innym korzystanie z dokumentu. Nawet odświeżenie pamięci przez świadka nie dowodzi, że składała ona zeznania w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Wszak nie może ująć uwadze Sądu, że I. W. w dniu rozprawy była osobą 83-letnią a zeznania składała po upływie prawie trzech lat od daty zawiadomienia o przestępstwie.

Lp.	Zarzut	
	pkt 8 – naruszenia art. 169 § 2 k.p.k. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
1. Wniosek o przesłuchanie świadka M. O., którego oskarżony B. poznał w trakcie jednego z transportów i przebywał z nim jedną noc w jednej celi w ZK B.–F. został złożony na rozprawie w dniu 24 maja 2017 roku, czyli na ostatniej rozprawie przed ogłoszeniem wyroku. Świadek ten zgodnie z wnioskiem obrońcy miał być przesłuchany na okoliczność jego znajomości z oskarżonym B., znajomości z oskarżonym Z., wiedzy świadka co jego do stanu zdrowia w czasokresie objętym zarzutami w		

sensie psychofizycznym związanym z nadużywaniem alkoholu i narkotyków oraz wiedzy świadka na temat znajomości oskarżonych B. i Z..

2. Przypomnieć należy, że postępowanie z udziałem stron rozpoczęło się w lutym 2016 roku (posiedzenie przygotowawcze). Obrońca ustosunkowując się do czasu złożenia wniosku dowodowego stwierdził, że termin uwarunkowany był taktyką obrony, bowiem oczekiwał na złożenie wyjaśnień przez oskarżonego Z..

3. Analizując całość toczącego się postępowania zgodzić się należy ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji wyrażonym w postanowieniu o oddaleniu wszystkich wniosków złożonych przez obrońcę pod koniec postępowania, w tym wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. O.. Wnioski te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w sposób oczywisty zmierzały do przedłużenia postępowania.

4. W tym miejscu należy odwołać się wprost do argumentacji sądu w tym przedmiocie, które o stanowisko poparte rzeczowymi argumentami sąd odwoławczy w pełni popiera (k. 12081–12082).

5. Doświadczenie zawodowe wskazuje, że jedną z taktyk obrończych są działania podejmowane w celu przedłużanie toczącego się postępowania. Sąd rozpoznający sprawę nie ma natomiast obowiązku sankcjonowania takiej taktyki obrończej.

6. Co więcej przedmiotem postępowania nie jest zbieranie

opinii kolegów oskarżonych na ich temat.		
Lp.	Zarzut	
	Pkt 9 – naruszenia art. 391 § 1 i 2 k.p.k. art. 392 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
	<p>1. Na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 roku, z uwagi na to, że nie można było doręczyć wezwań świadkom A. S. (1) i M. G., gdyż miejsce ich pobytu nie było znane, uznano za ujawnione bez odczytywania protokoły ich przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym (k. 11474–11475).</p> <p>2. Sąd zasadnie dokonał tej czynności procesowej, która to możliwość wynika wprost z treści przepisów art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i art. 392 k.p.k.</p> <p>3. Z protokołu rozprawy nie wynika, by strony sprzeciwiły się odczytaniu zeznań tychże świadków.</p> <p>4. Nie można uznać za uzasadnione twierdzenia obrońcy o konieczności dalszych poszukiwań świadków, ponad czynności podjęte, do tego czasu, przez sąd.</p> <p>5. W toku postępowania ustalono, że osoby te nie posiadają żadnego stałego, czy też czasowego miejsca zamieszkania, prowadzą wędrowny tryb życia i są legitymowani w różnych miejscach, nigdzie stale nie pracują.</p>	

	<p>6. Z protokołu przesłuchania świadka M. G. (k. 2757) wynika, że w dniu 23 stycznia 2014 roku przebywał w pustostanie w W. na M. z bezdomnymi, nie posiadał numeru telefonu i utrzymywał się z żebractwa.</p> <p>7. Z protokołu przesłuchania świadka A. S. (1) wynikało, że utrzymuje się z różnego rodzaju prac dorywczych (k. 6847, k. 8495).</p> <p>8. Wnioski o zwrócenie się do ZUS, NFZ czy też noclegowni uznać należy za wnioski, które nie mogłyby wnieść niczego istotnego do ustalenia miejsca pobytu świadków.</p>	
Lp.	Zarzut	
	pkt 10 – naruszenia przez sąd art. 374 § 1 k.p.k. art. 392 § 1 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. Powtórzyć należy obrońcy, że oskarżony ma prawo wziąć udział w rozprawie, złożenie wyjaśnień jest jego prawem, a nie obowiązkiem. Żadne przepis procedury karnej nie tylko nie nakłada obowiązku na sąd, ale i nie daje narzędzi do niejako przymuszenia oskarżonych do złożenia wyjaśnień w sprawie.</p> <p>2. Nie jest tak jak twierdzi obrońca, że sąd wyszedł z niczym nie popartego założenia, że osoby skorzystają prawa do odmowy złożenia wyjaśnień. Sąd zawiadomił prawidłowo S. W. (1), Ł. K. i S. S. (1) o wyznaczonych terminach rozpraw.</p>		

3. Skoro nie skorzystali z prawa z uczestnictwa w rozprawie, tym samym zrezygnowali ze złożenia wyjaśnień. Jeżeli chcieliby skorzystać z prawa do złożenia wyjaśnień stawili by się na rozprawę sądową, gdzie wyjaśnienia takie są odbierane.

4. Co więcej S. W. (1) stawiała się na rozprawę w dniu 24 kwietnia 2017 roku i na pytanie sądu, czy chce złożyć wyjaśnienia w sprawie oświadczyła, że będzie chciała składać wyjaśnienia, „ale nie dzisiaj, bo musi odszukać akt oskarżenia” (k. 11900), po czym na kolejne rozprawy w dniach 12 maja 2017 roku i 24 maja 2017 roku nie stawiała się.

5. Oskarżona A. C. (1) wskazana w uzasadnieniu apelacji, nie zarzucie, na rozprawie złożyła oświadczenie, że nie przyznaje się do zarzucanego czynu, odmówiła składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania potwierdzając odczytane wyjaśnienia.

Lp.	Zarzut	
	pkt. 11 – naruszenia przez sąd art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
1. Odnośnie zasadności postawienia zarzutu naruszenia art. 424 k.p.k. była już mowa we wcześniejszej części uzasadnienia.		
2. W zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. należy obrońców odesłać do uzasadnienia		

<p>wyroku od 86 do 88 strony, ale także do ustaleń faktycznych odnoszących się do tego czynu i co niemniej ważne analizy dowodów świadczących o prawidłowości przypisania oskarżonemu działania spenalizowanego w tym przepisie ustawy karnej.</p>		
Lp.	Zarzut	
	pkt 12 – błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. O prawidłowości ustaleń sądu świadczą wskazane i ocenione przez sąd dowody w postaci zeznań i wyjaśnień między innymi M. L., M. P., K. B. (1), K. J. (2), P. K. (1), B. Z., T. P. oraz dokumenty zabezpieczone w toku przeszukań, dokumentacja bankowa, sprawozdanie z analizy kryminalnej.</p> <p>2. Modus operandi w zakresie wszystkich przypisanych czynów był tożsamy. Po wypłacie pieniędzy przez tzw. „słupy”, czyli osoby na rachunki których wpływały pieniądze od osób pokrzywdzonych były one przekazywane przez kolejne osoby oskarżonemu B. B. (1).</p> <p>3. Jak wynika z wyjaśnień P. M.–K. oskarżony B. B. (1) otrzymane pieniądze wysyłał przekazami W. U. do Wielkiej Brytanii, przy czym nie rozbił tego sam, gdyż miał od tego słupów.</p> <p>4. W zależności od uzyskanej z czynu zabronionego korzyści majątkowej, pieniądze były dzielone</p>		

na mniejsze kwoty, gdyż przekazem za pośrednictwem W. U. można było wysłać maksymalnie 22.000 zł. Jak wynika z wyjaśnień P. K. (1), oskarżony B. dzielił pieniądze na „słupy”, które później dokonywały tych przekazów.

5. Pieniądze pochodzące z czynu na szkodę T. H. zostały częściowo przekazane poprzez przekazy W. U. do Wielkiej Brytanii przez znajomych A. S. (2) i S. Z. (1): S. W. (1) oraz S. S. (1).

6. Działanie to miało na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia środków płatniczych z czynu zabronionego. Nieustalenie danych osobowych osób, którym oskarżony przekazał pieniądze celem nadania przekazów za pośrednictwem W. U. nie powoduje, że oskarżony czynu nie popełnił, a jedynie że nie udało się ustalić wszystkich współpracujących z nim osób.

	Wniosek	
1. o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania 2. o zmianę i uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Wniosek pierwszy o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania całkowicie niezrozumiały w świetle treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. W zakresie wniosku drugiego brak podstaw do uniewinniania		

oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i niezasadności zarzutów apelacyjnych.		
	Apelacja obrońcy oskarżonego K. I. pozostałe zarzuty	
Lp.	Zarzut	
	Pkt I a, b, c, d – błąd w ustaleniach faktycznych Pkt II – naruszenia art. 7 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. Apelacja obrońcy oskarżonego K. I. jest w całości niezasadna.</p> <p>2. Jak wynika z ustaleń Sądu najwyżej usytuowaną osobą w tej grupie przestępczej był K. M. (1) o ps. (...), przebywający wówczas w Wielkiej Brytanii. Stamtąd prowadził rozmowy telefoniczne z wybranymi, pozostałymi osobami z grupy, bądź pokrzywdzonymi. Jak wynika z ustaleń głównymi jego rozmówcami byli stojący niżej w hierarchii: B. B. (1), K. I., P. K. (1), (...), (...), K. J. (2), S. Z. (1) i A. S. (2).</p> <p>3. B. B. (1) w ramach struktur grupy przestępczej był usytuowany wysoko i był łącznikiem pomiędzy K. M. (1) a P. K. (1).</p> <p>4. Oskarżony K. I. podobnie jak B. B. (1) kontaktował się bezpośrednio z K. M. (1) przebywającym na terenie Wielkiej Brytanii, wykonywał jego polecenia i nadzorował osoby odbierające, w tym P. K. (1) i K. J. (2). Zajmował się także</p>		

wyszukiwaniem tzw. słupów do odbierania i nadawania przekazów W. U.. Byli nimi m.in. Ł. K. oraz A. S. (1).

5. Te ustalenia sądu wynikają z uznanych za wiarygodne wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego przez P. K. (1), K. J. (2), S. Z. (1).

6. Warto przytoczyć tym miejscu wyjaśnienia K. J. (2) odnośnie roli K. I. „(...) na zdjęciu oznaczonym numerem 2 (przyp. wł. K. I.) znam tego mężczyznę po ksywce (...) (...) ksywkę K. wymyśliliśmy razem z P. M., bo długo spał. Wiem że nazywał się K. nazwiska nie znam (...) jest to osoba która była razem ze mną w hotelu we wrześniu 2013 roku przebywaliśmy razem w tym hotelu był on łącznikiem pomiędzy G. czyli jak mi się wydaje tym telefonistą a moją osobą, miał on mnie pilnować. (...) Na tym jego rola się zakończyła, był łącznikiem”. (k. 7007–7008) „Tzn. k., czyli K. I. był pośrednikiem pomiędzy nieznanym mi G. a M. K.. (...) K. I. zajmował się głównie kontaktami telefonicznymi z P. K. (2) (...) mówiąc jakie pieniądze są na kontach, ale to było na początku, gdyż potem K. zaczął pić i G. kontaktował się ze mną i P. K. (2) bezpośrednio (...) nie wiem skąd B. B. (1) miał numer telefonu M. Ś.. Numer ten przekazałem P. K. (2), więc numer ten musiał mieć od P.. Może on był tym nieznanym mi pośrednikiem. (...) O tym B. wiem mało. On był na równi z K. I. albo był tym pośrednikiem ponad P. M. – K.” (k. 8231–8232).

7. O roli K. I. wyjaśniał również oskarżony Ł. K., którego wyjaśnienia sąd pierwszej instancji streścił na stronach 49–50. Podał w nich rolę, jaką pełnił oskarżony w

czynnie na szkodę D. i N. N.. To jakie czynności podejmował oskarżony w konkretnych przypisanych przestępstwach było odzwierciedleniem roli jaką pełnił w grupie.

8. Nadto sąd wskazał, że o udziale K. I. w zarzucanych i następnie przypisanych mu przestępstwach świadczą analizy kontaktów ujawnionych w telefonach zabezpieczonych u P. K. (1) i K. J. (2), A. S. (1) i analizy kryminalne.

9. Poza powyższym istotne do oceny udziału oskarżonego nie tylko w grupie przestępczej, ale także w poszczególnych czynach popełnianiach w jej ramach, mają zapisy rozmów telefonicznych z kontroli operacyjnych, które obrońca oskarżonego całkowicie pomija.

10. Nie jest również tak, że materiał dowody nie wskazuje, że oskarżony nadzorował osoby odbierające pieniądze z kont bankowych, czy też wynajdował osoby wykonujące przelewy poprzez W. U.. Świadczą o tym zacytowane powyżej wyjaśnienia K. J. (2). W tym zakresie należy odesłać obrońcę do treści stosownych protokołów jego przesłuchań i oceny tego zarzutu apelacyjnego w pierwszej zbiorczej części uzasadnienia.

11. Prawidłowo ocenione zostały również wyjaśnienia Ł. K. (nie zeznania jak twierdzi obrońca, gdyż w toczącym się postępowaniu osoba ta występowała w charakterze oskarżonego). Nie można uznać zasadności twierdzenia obrońcy, że oskarżony w sytuacji jego przesłuchania przez sąd mógłby stwierdzić, że jego wyjaśnienia były sugerowane. Truizmem jest

twierdzenie, że nie można wykluczyć wielu hipotetycznych okoliczności, ale też nie sposób uznać, że by przyjęcie takiej treści wyjaśnień było w jakikolwiek sposób uprawdopodobnione. Oskarżony z własnej woli nie brał udziału w postępowaniu sądowym.

12. Uwagi w treści uzasadnienia odnoszące się do postawy procesowej jaką zajął oskarżony I. nie świadczą o złamaniu zasady domniemania niewinności, a zarzuty naruszenia art. 5 § 1 i 2 k.p.k. całkowicie chybione. Sąd stwierdził bowiem, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i zostało to ocenione jako tylko i wyłącznie przyjęta przez niego linia obrony. Sąd podniósł również okoliczność, iż K. I. w toku całego postępowania, nie złożył żadnych wyjaśnień, nie odpowiadał też na żadne pytania. Zaznaczył także, że jest to prawo oskarżonego. Taka postawa wskazuje, że nie podjął on żadnej próby zaprzeczenia swojego udziałowi w zarzucanych czynach, czynach o poważnym ciężarze gatunkowym. Sąd podkreślił również, że okoliczność ta nie w żaden sposób nie wpływała na ustalenia faktyczne, czy wymiar kary.

13. Nie sposób przyjąć, że taką oceną i takimi stwierdzeniami sąd naruszył zasadę domniemania niewinności oraz że sam proces był prowadzony nierzetelnie.

14. Przypisanie popełnienia czynów oskarżonemu wynikało bowiem z dowodów zebranych w toku procesu, a nie z postawy procesowej oskarżonego.

15. Nie sposób uznać za zasadny zarzut obrazu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków

o przesłuchanie w charakterze osób, członków rodziny osób poszkodowanych.

16. Po pierwsze pokrzywdzeni, którzy dokonali rozdysponowania środków pieniężnych byli przesłuchiwać nie tylko w toku postępowania przygotowawczego, ale także przed sądem pierwszej instancji. Wówczas obrońca nie dociekał personaliów rzekomych członków rodziny. Co więcej z zeznań pokrzywdzonych nie zawsze wynikało, że informowali członów rodziny, że ktoś się za nich podał w rozmowie telefonicznej.

17. To, że pokrzywdzeni w trakcie rozmów uważali, że rozmawiają z członkiem rodziny, a potem stwierdzili, że to nie mógł być członek rodziny nie powoduje wewnętrznej sprzeczności w ich zeznaniach.

18. Specyfika takich czynów wskazuje, że właśnie z tego powodu, że pokrzywdzony uważa, że rozmawia z członkiem rodziny przekazuje pieniądze. Dopiero potem po rozporządzeniu mieniem, gdy kontakt się urywa uświadamia sobie, że został wprowadzony w błąd.

19. Mając powyższe na względzie wniosek ten w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania. Poza powyższym rację ma sąd pierwszej instancji, że nawet w hipotetycznej sytuacji jakiegokolwiek związku tychże osób ze sprawcami nie wpływałoby na indywidualną odpowiedzialność karną oskarżonych.

Wniosek

<p>1. o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p> <p>2. o zmianę i uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1. W zakresie wniosku pierwszego brak podstaw do uniewinniania oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i niezasadności zarzutów apelacyjnych.</p> <p>2. Wniosek drugi o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania całkowicie niezrozumiały w świetle treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.</p>		
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonej A. C. (1)</p> <p>pozostałe zarzuty</p>	
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>pkt 1 – błąd w ustaleniach faktycznych</p> <p>pkt 2 – naruszenia art. 7 k.p.k.</p> <p>pkt 3 – obrazy art. 5 § 2 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1. Apelacja obrońcy oskarżonej A. C. (1) jest czysto polemiczna, skupia się na prezentacji poglądów oskarżonej i przedstawienia oceny materiału dowodowego jedynie pod kątem jej wyjaśnień.</p>		

2. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej A. C. (1) materiał dowodowy udowodnił wskazany w apelacji ciąg zdarzeń:

- niekorzystne rozporządzenie przez T. H. swoim mieniem w postaci pieniędzy (czyli to, że dokonała wpłaty będąc w błędzie co do osoby odbiorcy przekazu),
- otrzymanie przelewu przez S. Z. (1),
- przekazanie pieniędzy przez S. Z. (1) A. S. (2),
- przekazanie pieniędzy przez A. S. (2) A. C. (1) oraz poinformowanie A. C. (1) o pochodzeniu pieniędzy i ich przeznaczeniu,
- wykonanie przelewu przez A. C. (1).

3. Jak wynika z zeznań T. H. przed wykonaniem pierwszego przelewu na kwotę 10.000 USD na wskazane jej konto była przekonana, że rozmawia ze swoim bratankiem K. D. i dlatego zgodziła się pożyczyć pieniądze. Natomiast kolejne przelewy zostały wykonane, gdyż uwierzyła drugiemu dzwoniącemu do niej mężczyźnie, że bierze udział w czynnościach prowadzonych przez funkcjonariuszy polskiej Policji, które mają na celu wykrycie przestępstwa. W związku z powyższym wykonała kolejne przelewy na kwoty 45.000 USD, 75.000 USD, 50.000 USD i 16.000 USD. Łącznie na rachunek prowadzony na rzecz K. J. (2) T. H. przelała kwotę 71.000 USD, a na rachunek prowadzony na rzecz S. Z. (1) kwotę 125.000 USD.

4. Oskarżony S. Z. (1) przyznał, że po otrzymaniu propozycji udziału w nielegalnym procederze ze strony A. S. (2) na jego konto w A. Banku w W. wpłynęło 70.000 USD, które wypłacił w kilku placówkach bankowych i w dniu 24 września 2013 roku przekazał je A. S. (2). Następnie w dniu 25 września 2013 roku otrzymał informację o przelewie na jego konto kolejnych 50.000 USD, które częściowo wypłacił pod nadzorem B. B. (1), częściowo zostały zatrzymane przez komornika.

5. A. S. (2) wraz z A. C. (1) i S. S. (1) zostali zatrzymani w dniu 25 września 2013 r. podczas próby nadania przekazu W. U. przez A. C. (1).

6. Podczas przeszukania garderoby i torebki ujawniono przy A. S. (2) m.in. pokwitowanie przekazu błyskawicznego UP oraz gotówkę w kwocie 45.200 zł, a podczas przeszukania jej mieszkania dokumenty bankowe dotyczące założenia rachunku bankowego na rzecz S. Z. (1) (tego na które wpłynęły pieniądze od T. H.), liczne potwierdzenia dokonania wypłaty dolarów amerykańskich, liczne potwierdzenia wykonania wymiany walut, wydruk potwierdzenia przelewu na rzecz K. M. (2).

7. Podczas przeszukania garderoby i torebki A. C. (1) ujawniono gotówkę w kwocie 25.100 zł, trzy pokwitowania na przekazy W. U. – dwa na kwoty po 20.500 zł, których nadawcą była S. W. (1) a odbiorcą K. M. (3), i jeden na kwotę 20 000 zł, w którym nadawcą był S. S. (1), a odbiorcą S. P.. Podczas zatrzymania S. S. (1) ujawniono gotówkę w kwocie 20.000 zł.

8. Wszystkie te okoliczności zostały udowodnione zeznaniami między innymi T. H., wyjaśnieniami S. Z. (1), S. S. (1), A. S. (2), protokołami zatrzymania i przeszukania, dokumentacją bankową.

9. Prawidłowe są również ustalenia sądu odnoszące się do wiedzy oskarżonej, ale także S. W. (1) co do nielegalnego pochodzenia środków.

10. Po zasileniu konta S. Z. (1) przez T. H. nadawcami przekazów do Wielkiej Brytanii byli A. C. (1), S. S. (1) i S. W. (1). Jak ustalono wszystkie te osoby otrzymały gotówkę od A. S. (2), osoby 17-letniej, bezrobotnej, o niepełnym wykształceniu średnim, bez zawodu, uczennicy technikum, utrzymującej się z prac dorywczych „ale nieregularnie” i renty 600 zł.

11. Konkubent A. S. (2) P. Ż. przebywał wówczas w Areszcie Śledczym pod zarzutem przestępstw oszustwa metodą na tzw. wnuczka. A. S. (2), S. Z. (1), S. S. (1) i S. W. (1) to osoby, które się znały, mieszkały w tej samej dzielnicy i utrzymywały ze sobą kontakty towarzyskie. Natomiast A. C. (1) to osoba utrzymująca bliskie kontakty z S. Z. (1). Co więcej S. S. (1) właśnie w mieszkaniu A. C. (1) poznał S. Z. (1) i A. S. (2).

12. Analiza kryminalna oparta na danych z bilingów i miejsc logowania ujawnionych w toku postępowania telefonów wskazuje, że w dniu 25 września 2013 roku A. C. (1) i S. Z. (1) utrzymywali ze sobą stały kontakt telefoniczny.

13. Rację ma sąd pierwszej instancji ustalając, że okoliczności dotyczące porannego spotkania w dniu 25 września 2013 r., wspólne udanie się do banku celem wpłaty pieniędzy,

to że A. C. (1) zadzwoniła specjalnie do S. S. (1), aby tego dnia przyszedł do banku (...) S.A. wskazują na to, że doskonale zdawała sobie sprawę z tego, że uczestniczy w nielegalnym procederze.

14. Z wyjaśnień A. S. (2) wynika, że „Po godzinie 11:00 P. zadzwonił do C. i powiedział, że są już pieniądze. Chodziło o kolejne pieniądze w kwocie 50.000 dolarów. Nie wiem czy te pieniądze zostały odebrane przez C.. Wtedy wzięłam A. i we dwie poszłyśmy do banku. Zanim doszłyśmy do banku zadzwonił P. i powiedziała żebym wzięła dwie osoby do banku i zrobiła na każdą z nich przelew po 20.000 zł. A. zadzwoniła do S. żeby przyszedł na Plac (...). Czekaliśmy na niego w środku. (...) S. przyszedł wtedy kiedy ja z A. byłam w trakcie wpłacania pieniędzy. A. o tym, że ma wpłacić 20.000 zł wiedziała już kiedy szła ze mną do banku. (...) C. jeszcze w dniu 24 września 2013r. wieczorem po tym jak wróciła z P. przyjechał do mnie i zostawił u mnie plecak, który ja rano zaniiosłam do mieszkania A.. W tym plecaku były pieniądze, które oddałam C. (S. Z. (2)). C. z tego plecaka wyciągnął gotówkę którą potem dał mi. Ja włożyłam te pieniądze do czerwonej reklamówki ekologicznej z logo P., którą włożyłam to torebki A.. Torebka A. jest koloru kremowego.” (k. 3730).

15. Faktem jest, że w torebce A. C. (1) ujawniono gotówkę w kwocie 25.100 zł, trzy pokwitowania na przekazy W. U. – dwa na kwoty po 20.500 zł, których nadawcą była S. W. (1) a odbiorcą K. M. (3) i jeden na kwotę 20 000 zł, w którym nadawcą był S. S. (1), a odbiorcą S. P..

16. Prawdłowo sąd uznał, że nie można obdarzyć wiarygodnością wyjaśnień oskarżonej A. C. (1), że A. S. (2) podrzuciła jej do torebki pieniądze. Mając na uwadze bieg zdarzeń w dniu 25 września 2013 roku, w tym to, że to A. C. (1) zadzwoniła do S. S. (1), by ten specjalnie przyjechał celem wykonania kolejnego przekazu nie sposób uznać, że przyjęła za wiarygodne twierdzenia A. S. (2) o rzekomym przekazaniu pieniędzy ciotce. Symptomatyczne jest, że wysoka kwota przekazu nie spowodowała u niej żadnej refleksji. Również kwestia konieczności zaangażowania jeszcze jednej osoby do wykonania kolejnego przekazu nie zastanowiła oskarżonej.

17. Nadto nie sposób uznać, że A. C. (1) nie zauważyła, że posiada taką gotówkę w swojej torebce. Co więcej oskarżona nie podała, w jaki sposób także w jej torebce znalazły się trzy pokwitowania przekazów W. U., nadane poprzedniego dnia przez S. W. (1) (dwa) i S. S. (1) (jeden).

18. Mając na uwadze zebrane w sprawie dowody, chronologię zdarzeń nie sposób uznać za wiarygodne twierdzenia, że oskarżona nie wiedziała w czym bierze udział.

19. Nie jest tak, że wersja zdarzeń przedstawiona przez obrońcę w uzasadnieniu apelacji jest jednym z możliwych wariantów, gdyż nie sposób takiej wersji przyjąć jeżeli oceni się całość materiału dowodowego, nie tylko wybrane jego fragmenty, patrz wyjaśnienia oskarżonej.

Wniosek

o zmianę i uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Brak podstaw do uniewinniania oskarżonej w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i niezasadności zarzutów apelacyjnych.		
	Apelacja obrońcy oskarżonej S. W. (1) pozostałe zarzuty	
Lp.	Zarzut	
	Pkt I – naruszenia art. 7 k.p.k. zw. z art.. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. Pkt II – omówiony we wstępnej części	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
1. Apelacja obrońcy oskarżonej S. W. (2), podobnie jak i A. C. (1) jest polemiczna, skupia się na prezentacji poglądów oskarżonej i przedstawia ocenę materiału dowodowego pod kątem jedynie jej wyjaśnień. Argumentacja obu obrońców, z uwagi na zbieżność czynów przypisanych i A. C. (2) i S. W. (1) opiera się na tożsamej argumentacji i koncertuje się w jej przeważającej części na kwestionowaniu prawidłowości ustalenia świadomości oskarżonej		

co do nielegalnego pochodzenia pieniędzy.

2. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie są niewiarygodne.

3. Jak wynika z materiału dowodowego (ujawnione kopie przelewów) S. W. (1) nadała w dniu 24 września 2013 roku dwa przekazy po 20.500 zł. na łączną kwotę 41 000 zł. z pieniędzy, które S. Z. (1) przekazał A. S. (2) (czyn na szkodę T. H.).

4. Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego S. Z. (1) A. S. (2), która była odpowiedzialna za dzielenia uzyskanych od pokrzywdzonych pieniędzy werbowwała także tzw. słupy, które zakładały na swoje dane rachunki w różnych banków i dokonywali przelewów. To ten dowód, obok wyjaśnień samej A. S. (2) potwierdza to, że S. W. (1) była jedna z osób zwerbowanych do dokonywania przekazów za pośrednictwem W. U. i taka była jej rola.

5. S. Z. (1) przyznał się do popełnienia czynu na szkodę T. H. i bardzo szczegółowo wyjaśnił, jaki był jego przebieg. Pierwsze wyjaśnienia co do przebiegu tego czynu zostały przez niego złożone w innym toczącym się przeciwko niemu postępowaniu, jeszcze przed postawieniem zarzutu w tej sprawie. Jego wyjaśnienia są co do zasady zbieżne z wyjaśnieniami A. S. (2) również uczestniczącej w tym czynie.

6. A. S. (2), S. Z. (1), S. S. (1) i S. W. (1) to osoby, które się znały, mieszkały w tej samej dzielnicy i utrzymywały ze sobą kontakty towarzyskie. Nie może być to okoliczność

pozostająca bez wpływu, bądź o marginalnym znaczeniu w sytuacji, gdy wszystkie te osoby uczestniczyły w przestępstwie na szkodę T. H.. Ich znajomość i wzajemne relacje towarzyskie przełożyły się na popełnienie konkretnego czynu, w którym rola każdej z tych osób była inna.

7. Rację ma sąd pierwszej instancji, że właśnie te relacje świadczą o posiadaniu większej wiedzy na temat życia rodzinnego, osobistego A. S. (2) i S. W. (1).

8. W pełni należy zgodzić się z sądem pierwszej instancji, że wyjaśnienia oskarżonej w powiązaniu w pozostałym materiałem dowodowym dowodzą, że oskarżona miała pełną świadomość jakiego czynu dokonuje.

9. Jak wynika z jej słów pieniądze w niebagatelnej kwocie 41.000 zł, nadane później przekazami W. U., otrzymała od A. S. (2). Nie była ona odległą koleżanką oskarżonej, lecz osobą którą znała od dziecka, gdyż była koleżanką jej syna.

10. A. S. (2), jak już wyżej wspomniano, była wówczas osobą 17-letnią, bezrobotną, o niepełnym wykształceniu średnim, bez zawodu, uczennicą technikum, utrzymującą się z prac dorywczych „ale nieregularnie” i renty 600 zł.

11. Sąd meriti ma rację, gdy ustala, że w takich realiach nieprawdopodobnym jest, by S. W. (1) była przekonana, że pomaga chorej ciotce A. S. (2). Przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej przeczyłoby nie tylko logice, ale wręcz świadczyło o naiwności sądu.

12. Oskarżona W. nie wskazała, z jakiego powodu uznała, że znana jej od dziecka A. S. (2), osoba będąca wówczas w ciąży, nie posiadająca żadnego majątku może mieć tak niebagatelną kwotę, którą postanawia przekazać ciotce.

13. Twierdzenia obrońcy, że długoletnia znajomość nie oznacza jednocześnie, że poznaje się wszystkie relacje rodzinne jest co do zasady słuszna, ale takie ogólności w kontrze do materiału dowodowego nie mogą spowodować oczekiwanego skutku.

14. S. W. (1) wiedziała, że A. S. (2) jest niepełnoletnia, nie pracuje, jest w ciąży. Nie wzbudziło to w niej żadnej, najprostszej refleksji, że posiadanie takiej kwoty przekracza możliwości zarobkowe i faktyczne A. S. (2) a jej przekazywanie na konto ciotki z Wielkiej Brytanii jest irracjonalne.

15. Oskarżona, jak wynika z jej wyjaśnień, nie zadawała żadnych pytań odnośnie ciotki, co więcej nie pytała dlaczego, to właśnie ona ma wykonać ten przelew, skoro z A. S. (2) przebywał wówczas S. S. (1).

16. Oskarżona przekazywała zdawkowe informacje w toku postępowania przygotowawczego, nie uczestnicząc w zasadzie w toku postępowania sądowego, co jest jej prawem. S. W. (1) podjęła decyzję o nieuczestniczeniu w toku postępowania sądowego. O ile w dniu 24 kwietnia 2017 roku na rozprawie oświadczyła, że złoży wyjaśnienia po zapoznaniu się z zagubionym aktem oskarżenia, o tyle ponownie na rozprawę się nie stawiła. Zarzuty uzasadnienia apelacji o braku dociekań organów

procesowych w zakresie oskarżonej są całkowicie bezpodstawne.

17. Również dywagacje o możliwości zadawania pytań A. S. (2), takich jak w uzasadnieniu apelacji, nie dowodzą dowolności dokonanej oceny. A. S. (2) była przesłuchana przed sądem w dniu 21 listopada 2016 roku. Jeżeli obrońca uznawał doniosłość wskazanych w uzasadnieniu apelacji pytań, nic nie stało na przeszkodzie by je zadać.

18. A. S. (2) na etapie postępowania sądowego, po wydaniu w jej sprawie prawomocnego wyroku stwierdziła, że nie знаła żadnej S.. Zadawanie zatem pytań zaprezentowanych w apelacji na etapie sądowym miało się z logiką.

19. S. W. (1) w czasie przypisanego jej czynu, po opuszczeniu mieszkania siostry, mieszkała ze swoim bratem D. G., o której to osobie wyjaśniał S. Z. (1) i z którym został zatrzymany pod zarzutem szeregu oszustw popełnionych metodą na tzw. wnuczka. Ta okoliczność jest tylko dodatkową przesłanką oceny wyjaśnień oskarżonej.

20. S. Z. (1) nie musiał mieć wiedzy o czynie przypisanym oskarżonej. Brał on udział w wieloetapowym przestępstwie na szkodę T. H., wykonując inne działania, nie musiał wiedzieć, kto i kiedy wykonuje przelewy, w szczególności, że liczba osób zaangażowanych w uzyskaniu pieniędzy od T. H. i przekazaniu do Wielkiej Brytanii była znaczna.

21. Fakt, że żaden z wymienionych przez obrońcę osób tj. A. S. (2) i S. Z. (1) w swoich wyjaśnieniach nie powiedzieli, że oskarżona W. wiedziała o popełnionym czynie nie

świadczy że oskarżona wiedzy takiej nie posiadała.

22. S. Z. (1) wyjaśniał, że oskarżona S. W. (1) była tzw. słupem zwerbowanym przez A. S. (2). Natomiast A. S. (2) wyjaśniła, że w dniu dokonania przekazów pieniężnych czekała pod bankiem na S. W. (1) wraz z S. S. (1), który wcześniej wykonał dla niej przekazy i został dla towarzystwa. S. W. (1) przyjechała natomiast razem ze swoim bratem. O ile A. S. (2) wyjaśniła, że „S. nie wiedział ode mnie że te pieniądze są z wnuczków. S. też nie wiedziała tego ode mnie. S. i S. znają się z S.. Oni znali się już wcześniej.” (k. 3729–3720), o tyle nie świadczy automatycznie, że oskarżona nie miała świadomości przestępnego pochodzenia pieniędzy.

23. Brak uzyskania gratyfikacji nie ekskulpuje oskarżonej, gdyż do znamion czynu z art. 291 § 1 k.k., jaki został przypisany S. W. (1), nie należy osiągnięcie korzyści majątkowej.

24. Zarzut obrońcy oskarżonej, że wobec „braku dowodów bezpośrednich na winę oskarżonej (...) sąd dokonał oceny pewnych okoliczności (...) w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego” jest o tyle zadziwiający, że właśnie w art. 7 k.p.k. ustawodawca przydał ważną rolę zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. To właśnie korelacja oceny zachowania oskarżonej, jej wiedzy na temat A. S. (2), relacji towarzyskie i rodzinnych, podjętych działań wskazuje na nielogiczność i wręcz naiwność wyjaśnień oskarżonej o rzekomej pomocy ciotce.

<p>25. Ocena dowodów nie może przeczyć zasadom logicznego rozumowania, nie może radzić łatwawiernością czy też naiwnością. Dokonywanie oceny dowodów poprzez pryzmat zasad doświadczenia życiowego to nic innego jak, z jednej strony odwoływanie się do doświadczenia zdobytego w wyniku spostrzeżeń zawodowych, poczynionych i wypracowanych latami w toku rozpoznawania licznych, czasami wielopłaszczyznowych spraw, z drugiej do odwoływanie się do doświadczenia związanego z funkcjonowaniem w społeczeństwie, w związku z tym wiedzy i obserwacji.</p>		
	Wniosek	
o zmianę i uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Brak podstaw do uniewinniania oskarżonej w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i niezasadności zarzutów apelacyjnych.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w całości, za wyjątkiem przypisania działania oskarżonemu B. B. (1) w warunkach art. 64 § 1 k.k.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.	
Wobec niezasadności zarzutów apelacji i braku bezwzględnych przyczyn odwoławczych podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
Wyeliminowanie działania oskarżonego B. B. (1) w warunkach art. 64 § 1 k.k. w zakresie czynów z punktów VI i VII, co do czynów opisanych w punktach 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16 i	
Zwiąże o powodach zmiany.	
Nieprawidłowe zastosowanie art. 64 § 1 k.k.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		

Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	3.	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu adw. M. W. kwoty 885,60 zł w tym 23% VAT (oskarżonej S. W. (1)) i adw. N. S. kwoty 1180,20 zł w tym 23% VAT (oskarżonej A. C. (1)) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym, z uwzględnieniem liczby terminów.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
B. B. (1) K. I.	4.	Art. 627 k.p.k. – brak podstaw do zwolnienia z ponoszenia kosztów.

7. PODPIS
Ewa Leszczyńska–Furtak Marzanna A. Piekarska–Drażek Anna Kalbarczyk

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego B. B. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. C. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej S. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. I.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana

1 wyrok S.A. w Krakowie KZS 2007/2/42

2 (przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14)